

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Θέας Πατησίων ἀριθ. 9

Δι' ἀνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ). — ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ, διή-
γημα, κατὰ μεταφράσιν Ἀναστασίας Ἀραβανῆ. — Αἰμιλίου Ζολά:
Ο ΝΑΝΤΑΣ, διήγημα, (τέλος).

ΣΤΙΧΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωμένα

Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ δούβλια 6

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(μετ' εἰκόνων)

Κατὰ μεταφράσιν ΧΑΡΑΛ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δὲν παρέστη ἡ ἀνάγκη νὰ τὴν ἐρωτή-
σωσι· τόσῳ ἔσπευδε νὰ εἶπῃ ὅ, τι ᾔξευρεν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ Δακολάρ, ὁ
ὅποιος συνελήφθη, ἦτο ἐκ τῶν δολοφό-
νων τῆς δεινροστοιχίας Μαρμπέφ. Τὸν ἀ-
νεγνώριζε καλῶς! Ἀλλὰ δὲν ἐκαλεῖτο
Δακολάρ. Τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα ἦτο
Γεώργιος Δαλισιέ! Ἰδοὺ πῶς εἶχε μάθει
τοῦτο:

«Αὕτη εἶχεν εἰς Πουτώ ἔπαυλιν συνε-
χομένην πρὸς τὴν τοῦ Σουσα. Εἶχε με-
ταβῆ ἐκεῖ τὴν πρωΐαν ἐπὶ τοῦ δώματος
τούτου εὐρίσκετο περὶ τὴν δευτέραν ὥ-
ραν, ἔβλεπε δὲ τὸν Σουσα περιδιαβάζοντα
σύνουν ὑπὸ τὰ δένδρα, ὅτε εἰσήγαγον
ἓνα ἐπισκέπτην. Τὰ χαρακτηριστικά, ἡ
στάσις τοῦ νεοελθόντος ἔκαμαν αὐτὴν ν'
ἀνασκιρτήσῃ· ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν
φονέα τοῦ πρίγκιπος Χ... Ἀλλ' ὅχι! θὰ
ἦπατά το! Ὁ Σουσα ἤρξατο συνδιαλεγό-
μενος μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου· εἶχον
δὲ πλησιάσει πρὸς τὸν φραγμὸν τὸν χω-
ρίζοντα τὰς δύο ἐπαύλους. Ἐπέστησε τὴν
προσοχὴν τῆς καὶ ἤκουσε μέρος τῆς συν-
διαλέξεώς των:

— Τίς εἶσαι λοιπόν; ἔλεγεν ὁ Δακο-
λάρ. Δὲν ἀρμύζει εἰς σέ νὰ μέμφῃσαι τὸν
Λαυρέντιον διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ πα-
τρός σου· σύ, ὁ ὅποιος εἶσαι εἰς ἄθλιος
πλανόδιος ἔμπορος.

» — Ἐγώ!

» — Ναί, σύ... ἐνθυμήσου λοιπόν τὸ
πανδοχεῖον τοῦ Ροσοκορβέν, ὅπου ἔκλε-
ψες σαράντα χιλιάδας φράγκων· καὶ σοὺ
ἐπέτρεψαν ἔπειτα νὰ παρουσιάξῃσαι εἰς
τὸν κόσμον.

» Ὁ Σουσα, ἀκούσας τοῦτο, ἔμεινεν ἐ-
νεός· ὁ Δακολάρ ἐξηκολούθησεν:

« — Τότε ὠνομάζεσο ἀπλῶς Μιχαήλ. Ὁ
ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος κατέφυγε τὴν ἡμέραν
ἐκείνην εἰς ἓν ἀμαξοστάσιον συνεχόμενον
πρὸς τὸ πανδοχεῖον, δὲν ᾔριζεν, ἔστω!
Ἀλλὰ διὰ σέ κἀτι ἦτο, ἀφ' οὗ τὸν ἐλή-
στευσες.

» — Ἀρκετά! ἀπήντησεν ὁ Σουσα· ἂν
πρόκειται μόνον δι' αὐτὰς τὰς σαράντα
χιλιάδας, σοὶ τὰς ἀποδίδω ἀμέσως.

» — Τὰς περιφρονῶ! ὑπέλαβεν ὁ Δα-
κολάρ... κράτησέ τας. Θέλω μόνον νὰ
παύσης καταφρονῶν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁ-
ποῖον ἔκλεψες καὶ τὸν υἱόν του!...

» — Τί! εἶσαι;

» — Ναί, ὁ Γεώργιος Δαλισιέ... ἀκού-
εις!... ὁ Λαυρέντιος εἶνε ἄξιός διὰ τὴν
θυγατέρα σου, δός τὴν εἰς αὐτὸν καὶ ἐξο-
φλοῦμεν! Δὲν θὰ με ἐπανάδης πλέον... εἰ
δὲ μή... ὁ πανδοχεὺς τοῦ Ροσοκορβέν θὰ
σέ καταγγείλῃ, καὶ ἂν δὲν τὸ πράξῃ θὰ
ἐκδικηθῶ ἐγὼ διὰ τὴν παλαιὰν αὐτὴν ὕ-
βριν, ἡ ὁποία, μείνε βέβαιος, ἐτι δὲν ἐλη-
σμονήθη.

Τοιαύτη ἐν περιλήψει ἦτο ἡ συνδιάλε-
ξις, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ἡ Πουλχερία·
ἦτο ὅμως βεβαία ἡδὴ ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν
φονέα τῆς δεινροστοιχίας Μαρμπέφ. Ἐ-
ξῆλθεν αὕτη βιαίως καὶ ἔστειλε τὴν θα-
λαμηπόλον τῆς ἵνα εἰδοποιήσῃ τὴν ἀ-
στυνομίαν· ἐν τούτῳ ὁ Δακολάρ ἐξη-
φανίσθη! Ἡ Πουλχερία τότε ἀπῆλθε διὰ
τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας, ἥτις μετέ-
βαιεν ἐν Παρίσις, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ
ἀναφερθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνο-
μίας. Ὁ Δακολάρ ἐπεβιάσθη εἰς τὴν
αὐτὴν ἀμαξοστοιχίαν, πιθανῶς ἐκ Κουρ-
μπεβῶς ἢ ἐξ Ἀντέρ, καὶ ἐπανῆλθεν ὁμοῦ
εἰς Παρίσις. Τὰ λοιπὰ ἦσαν γνωστά.

» Ὁ υἱός, ἀνέκραξε καταλήγουσα ἡ

Πουλχερία, συνέλαβε καὶ παρέδωκε τὸν
πατέρα... Ἀ! ἄ! εἶνε λαμπρόν! Τώρα
εἶνε πατροκτόνος! Εὐγε!

Χρὰ φοβερὰ ἐφαίνετο ἐξωγραφισμένη
ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

» Ἐξεδικήθη! προσέθηκεν.

Ὁ Δακολάρ, ἐξετασθεὶς εἶτα, οὐδὲν ὡ-
μολόγησεν, ἀλλ' ἐφεῦρε μῦθον, ἵνα κερ-
δίσῃ χρόνον καὶ ἔδειξε μερίστην ἀγανά-
κτησιν, ὅτε ἀνεκοίνωσαν αὐτῷ τὴν κα-
τάθεσιν τῆς Πουλχερίας.

Ὁ Μούλ, ὅστις ἠνῶσει τὴν ἀγωνίαν τοῦ
Λαυρεντίου, κατῴρωσε νὰ μὴ ἀνακριθῇ
οὗτος. Ἦρκεσε πρὸς τοῦτο νὰ εἶπῃ εἰς
τὸν ὑπαστυνόμον:

» Εἶνε ὁ υἱός του.

Καὶ προσέθηκε μετ' ὀλίγον:

» Θὰ ἔχετε ἐν καιρῷ πᾶσαν ἀπόδει-
ξιν, σὲς τὸ ὑπόσχομαι. Εἴκοσι μάρτυρες
ἐκ Γρενόβλης θὰ βεβαιώσωσι τὴν ταυτό-
τητα τοῦ Δακολάρ!... Καλὸν εἶνε, ἂν
εἶνε δυνατόν, νὰ καταδικασθῇ ὑπ' αὐτὸ
τὸ ὄνομα.

» Τί λέγετε;

» Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον... ἀληθῶς, συγ-
χωρήσατέ με, προσέθηκεν ὁ Μούλ· ὑπάρ-
χει αὐτὴ ἡ κόρη, ἡ ὁποία ἐφώνησε τὸ ὄ-
νομα τοῦ Γεωργίου Δαλισιέ ἐν μέσῃ ὁδῷ,
καὶ ἡ ὁποία εἶνε ἄκαμπος εἰς τὴν ἐκδί-
κησιν τῆς...

Ἐπανῆλθεν εἶτα παρὰ τῷ Λαυρεντίῳ,
ὃν εὔρε μέχρς ἀπελπισίας τεθλιμμένον.

» Σηκωθῆτε, εἶπεν αὐτῷ... εἰσθε ἀ-
θῶς.

» Ἀθῶς! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος πικρῶς
στενάξας... νομίζετε ὅτι τὸ ἐγκλημα δὲν
με ἐπιβαρύνει!

» Ὁ πατήρ σας διέπραξε τὰ ἐγκλή-
ματα...

» Τὰ ἰδικά μου... Ἀ! αἰσθάνομαι,
ὅτι φέρω μεγάλην εὐθύνην.

» Δὲν εἶνε ἀληθές, σιωπήσατε! ἀνέ-
κραξεν ὁ Μούλ. Καὶ πρῶτον ἐξέλθετε
ἀπ' ἐδῶ, σκεφθῆτε, καθουχάσατε· ὅσῳ
φοβερὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ θέσις σας, μὴ καθι-
στάτε αὐτὴν δεινότεραν δι' ἄφρονος ἀπελ-
πισίας.

Ἐλαβε δὲ τὸν Λαυρέντιον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ. Ἐνευσε δὲ τῷ Τορέν, ὃν ἐπεφόρτισε μυστικῶς, νὰ τὸν συνοδεύῃ καὶ νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ.

Ὅτε οὗτος ἀνῆλθεν εἰς τινὰ ἀμαξάν :

— Περιμενάντέ με ἀπόψε, εἶπε τῷ Λαυρέντιῳ, θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἴδω . . . θὰ συνομιλήσωμεν . . . καὶ θὰ ἐννοήσετε ἴσως ὅτι πρέπει νὰ ἐλπίζετε εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τορέν. Τότε μόνον συνηθάνθη τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας του καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀπογοητεύσεως. Ἐρρίφθη ἐπὶ ἔδρας καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ χρόνον, οἶονεὶ ἀναισθητός. Ὁ Τορέν ἠτένιζεν αὐτὸν συμπαθῶς.

Αἰφνης ἠγέρθη, ὡς εἰ ἔλαβεν αἰφνιδίαν ἀπόφασιν :

— Ναί, ἐψιθύρισε, πρέπει νὰ τὴν ἐπανιδῶ ! Αὕτη ἀγνοεῖ τὴν ἀτιμίαν αὐτὴν. Πρέπει νὰ τῇ εἰπῶ τὸ ὕστατον χαῖρε ! Ἐμπρός !

Ὁ Τορέν ἐτρόμαξεν ἰδὼν τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας :

— Ποῦ θὰ ὑπάγετε ; ἠρώτησεν.

— Τί σὲ μέλλει ; Ἄφες με . . . μήπως δὲν εἶμαι ἐλεύθερος ;

— Ὅχι ! εὐθύνομαι διὰ σὰς ὑπεσχέθην νὰ σὰς ἐμποδίσω ἀπὸ ἀπελπιστικὸν τι κίνημα.

— Ὅχι ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἄφες με, ἀκόμη μίαν φορὰν !

Ὁ Τορέν ἐφάνη ὑποπτέων τι πράγματι ὁμῶς παρηκολούθησεν αὐτὸν χωρὶς ὁ Λαυρέντιος νὰ ἐννοήσῃ τούτο.

Ὁ Λαυρέντιος μετέβη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου. Ἐπανεῖδε τὸ μέρος ἔνθα πρό τινων ὥρων συνέλαβε τὸν Δακκολάρ . . . τὸν πατέρα του ! Ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἦτο ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια ὥρα. Ἐλαβεν εἰσιτήριο διὰ Πουτώ, ὃ δὲ Τορέν ἀνῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον διαμέρισμα.

Φθὰς εἰς Πουτώ, ὁ Λαυρέντιος διέτρεξε ταχέως τὴν εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Σουσά ἀγούσαν. Δυσκόλως ἐδέχθησεν αὐτόν, χάρις δὲ εἰς τὴν ἐπιμονὴν του ἤνοιξαν αὐτῷ τὴν θύραν.

Ὁ Σουσά ἦλθεν εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ, προσπαθὼν νὰ κρύψῃ, ὑπὸ προσποιημένον μειδίαμα, τὴν ἀπὸ πρωίας κατέχουσιν αὐτὸν ταραχὴν. Ἄλλως τε δὲ, εἶχεν ἤδη εἶπει εἰς τὴν κυρίαν Σουσά, χωρὶς νὰ τῇ φανερώσῃ τὴν αἰτίαν, ὅτι ἔδει τοῦ λοιποῦ νὰ ὑποδέχεται καλῶς τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ.

— Ἀ ! εἰσθε σεῖς, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, δὲν σὰς ἐπερίμενα . . . τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν ὥραν . . .

— Ἠσυχάσατε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω ἐπὶ πολὺ.

Ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ, ἂν ἦτο δυνατόν, εἰς τὴν κυρίαν Σουσά καὶ τὴν Αἰμιλίαν.

— Βεβαίως ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἰθούσαν, διότι ὁ καιρὸς εἶνε ἀπόψε δροσερός

. . . εἰσέλθετε λοιπόν· θὰ εὐχαριστηθῶσι διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας.

Ἡ κυρία Σουσά καὶ ἡ Αἰμιλία ἐφάνησαν ἐπίσης ἐκπλαγεῖσαι βλέπουσαι τὸν Λαυρέντιον· ἀλλ' ἡ ἐρυθρότης καὶ ἡ συγκίνησις τῆς Αἰμιλίας ἐμαρτύρουν μεγάλην χαρὰν καὶ θρίαμβον.

Ὑπεδέχθη τὸν Λαυρέντιον μετὰ πολλῆς οἰκειότητος· ἐκεῖνος δὲ ἐμειδίασεν ὡς εἰ ἦτο εὐτυχής.

Ὡμίλησαν περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, ἀλλ' ἡ φωνὴ των ἐμαρτύρει τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀγάπην καὶ ἀφροσύνην· οὐδὲν εἶπον περὶ τοῦ παρελθόντος εἰμὴ διὰ τὸν θάνατον τοῦ δὲ Μερὰκ· ταχέως ὁμῶς ἐγκατέλειψαν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς συνδιαλέξεως. Ἡ Αἰμιλία εἶπεν ὅτι ἐστενοχωρεῖτο πολὺ εἰς Πουτώ, εὐτυχῶς ὁμῶς ὁ χειμὼν ἐπλησίαζε καὶ θὰ ἐπανήρχοντο ὀριστικῶς εἰς Παρισίους, ἵνα ἐπαναλάβωσι τὰς ἐσπερίδας καὶ τὰς συναναστροφάς των.

— Θὰ σὰς παίξω μουσικὴν, εἶπεν αὕτη· θὰ σὰς τραγωδήσω τὸ ᾄσμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὰς ἤρесе . . . πρὸ τριῶν ἐτῶν . . . Τρία ἔτη ! ἐνθυμοῦμαι ἅρα γε τὸ ᾄσμα ; . . . Περιμένετε ! τὸ ἐνθυμοῦμαι.

Καὶ ἐλαφρὰ ὡς πτηνόν, ἔσπευσε πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου καὶ ἤρξατο ἀνακρούουσα.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ! εἶπεν ἐπιχαρίτως . . .

— Καθῆσατε, κύριε, καὶ ἀκούσατε.

Ὁ Λαυρέντιος ἀκούων τὸ ᾄσμα ἐκεῖνο ἐφρίκασε καὶ ὠχρίασε μετ' ὀλίγον δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του καὶ ἤρξατο ὀλολύζων.

— Πῶς ἀγαπᾶτε τὴν μουσικὴν ! εἶπεν ἡ Αἰμιλία διακόπτουσα τὸ ᾄσμα.

— Ὅταν τραγωδῆτε σεῖς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος διὰ φωνῆς ἀλλοιωθείσης.

Καὶ ἤρξατο γελῶσα, διότι καὶ αὕτη μετὰ δυσκολίας ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησιν της.

— Ἀ ! ὦ ! εἶμαι καλὴ μουσικός, εἶπεν αὕτη . . . Κύριε Δαλισιέ, εἰσθε κόλαξ . . . ἀλλ' ἔστω ! ἐπειδὴ τὸ ᾄσμα αὐτὸ σὰς ἀρέσει, θὰ τὸ τραγωδήσω βραδύτερον . . . Καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης ἀρέσει πολὺ.

Ἦτο ἤδη ἀργά. Ἡ ἐνδεκάτη ἐσήμα- νεν, ὃ δὲ Λαυρέντιος ἠγέρθη ἵν' ἀπέλθῃ.

— Θὰ ἐπανιδωθῶμεν, κύριε Δαλισιέ ;

— Βεβαίως, προσέθηκεν ὁ Σουσά ἐξ εὐγενείας.

— Τὸ ἐπαυμῶ πολὺ . . . ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος τεταραγμένος . . . ἀλλ' εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ταξειδεύσω δι' ὀλίγας ἡμέρας.

Εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀναβάλῃ τὸ ταξειδίον του καὶ ἀπεχαιρέτισεν αὐτοὺς μετὰ συγκινήσεως.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπόν ; ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία.

— Τίποτε ! . . . ὦ ! τίποτε, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ μειδιών ὁ Λαυρέντιος . . . Χαίρετε ! προσέθηκεν ἀπερχόμενος.

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθε καὶ εὗρέθη μόνος, ἤρξατο κλαίων ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Θάμρος ! πρέπει νὰ τελειώσω, ἐψιθύρισε· δὲν πρέπει νὰ ζῶ αὐριον, ὅταν ἐ-

κείνη θὰ μάθῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν Σηκουάνα.

— ὦ ! διατί νὰ ζῶ, ἐψιθύρισε. Ἐξεδίγησα τὴν μητέρα μου . . . καὶ ἐμέ . . . ναί . . . ἀλλὰ πόσον τοῦτο μοὶ ἐστοίχισε. Ἐπρεπεν ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ γείνω πατροκτόνος !

Ἐβὰδιζε σταθερῶς πρὸς τὰ πρόσω, ὅτε αἰφνης ἀνθρωπὸς τις ἐπεφάνη ἐνωπιὸν του καὶ ἀνέκραξεν αὐτῷ στεντορεῖα τῇ φωνῇ :

— Σταθῆτε ! κύριε Δαλισιέ.

Ἦτο ὁ Τορέν· ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισεν αὐτόν.

— Ἄφες με ! ἀνέκραξεν.

Ἄλλ' ὁ Τορέν ἦτο ρωμαλέος καὶ ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ αὐτόν.

— Ὅχι ! εἶπεν· ἤξέρω ποῦ πηγαίνετε, ἀλλὰ θὰ σὰς ἐμποδίσω, ἀπόψε τοῦλάχιστον. Ὁ κύριος Μούλ ὑπεσχέθη νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν σας, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι σὰς περιμένει ἀνήσυχος. Ἐλθετε ! ἐπανέλθωμεν εἰς Παρισίους.

Ἐκων ἄκων ὁ Λαυρέντιος διηυθύνθη μετὰ τοῦ Τορέν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Πουτώ.

Ὁ Μούλ, ὅστις ἀνέμενεν αὐτόν εἰς τὴν ὁδὸν Πανθιέβρ, ἠννόησε τὰ συμβάντα, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ οὐδὲ τὸν κλητῆρα, οὐδὲ τὸν Λαυρέντιον.

Προεχώρησε πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ ἀτενίζων αὐτόν κατὰ πρόσωπον :

— Κύριε Δαλισιέ, εἶπε, δὲν ἐγνώριζα ὅτι θὰ γείνετε ἀνάνδρος !

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκήρτησεν.

— Ἡ τοῦλάχιστον, προσέθηκεν ὁ Μούλ, ἐφάρθητε ὡς τοιοῦτος.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἀπέπεμψε τὸν Τορέν, εἴτα δὲ λαμβάνων τὸν Λαυρέντιον ἀπὸ τοῦ βραχίονος :

— Πηγαίνομεν εἰς τὴν κατοικίαν σου· θέλω νὰ ἐξηγηθῶμεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἦτο τόσῳ καταβεβλημένος, ὥστε ὁ Μούλ σχεδὸν ἔσυρεν αὐτόν.

— Διατί με κατηγορεῖτε ; ἠρώτησε.

— Διατί σὰς κατηγορῶ ; . . . Ἐρχεσθε ἐκ Πουτώ, δὲν ἔχει οὕτω ; τί ἠθέλατε ἐκεῖ ; Νὰ ἐπανιδεῖτε τὴν Αἰμιλίαν . . . διὰ τελευταίαν φορὰν, πρὶν ἢ μάθῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν . . .

— ὦ ! ἐψιθύρισε ὁ Λαυρέντιος.

— Δὲν πρόκειται περὶ στεναγμῶν, ἐξηκολούθησεν αὐστηρῶς ὁ Μούλ. Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσετε τὴν θέσιν σας, ὅσῳ φοβερὰ καὶ ἂν εἶνε αὕτη, νὰ φανῇτε ἰσχυρώτερος αὐτῆς. Ἰδοὺ ποῦ φαίνεται ὁ ἀνὴρ ! Ἀντὶ τούτου, σὰς βλέπω ἀπέλπιδα καὶ ἐρωτευμένον. Πρέπει νὰ παύσετε ἐπὶ μίαν ὥραν, ἀπατῶν καὶ ἐαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, μὲ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐτρέφατε ἄλλοτε. Ἀλλὰ σκεφθῆτε κάλλιον καὶ μὴ θέλετε ν' αὐτοκτονήσετε. Ποῦ θὰ εὗρετε τὴν ἀναγκαιὰν δραστηριότητα, διὰ νὰ ἐκπληρώσετε ἐν ὕστατον καθήκον ;

— Καθήκον ; ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλο δι' ἐμέ.

— Ἀ ! πιστεύετε ;

— Ναί, τὸ πιστεύω . . . Δὲν δύναμαι νὰ φέρω τὸ βάρος τῆς δυστυχίας μου.

— 'Ομιλεῖτε περὶ τῆς δυστυχίας σας, ἐπέλαθεν ὁ Μούλ, καὶ δὲν τὴν ἐγνωρίσατε ἔτι ἐξ ὀλοκλήρου.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν τὴν γνωρίζω! . . . Καὶ τί περισσότερον συμβαίνει;

— Ἡξεύρετε ἀπὸ ποῦ ἐξῆλθα, πρὶν ἔλθω ἐδῶ; εἶπεν ὁ Μούλ· ἐκ τινος οἰκίας γνωστῆς σας, εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ἀγίου Ὁνωρίου, ὅπου συνέλαβα ἕνα κακοῦργον, κρυπτόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα Στρώγκ.

— Στρώγκ! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Λαυρέντιος.

— Ναί... Γνωρίζω πρὸ πολλοῦ αὐτὸν τὸν κύριον Στρώγκ.

— Δὲν εἶνε λοιπὸν ἔμπορος Ἀγγλος;

— Ἔλα δά! Εἶνε εἰς αἰσχροκερδῆς, κίβδηλοποιός, κλέπτης καὶ φονεύς... σύντροφος τοῦ Δακολάρ καὶ τοῦ Λουβὲν εἰς τὴν ὑπόθεσιν Βιλζουίφ... καταδικασθεὶς εἰς ἑκκοσιν ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα, καὶ τελευταῖον ἀποδράσας ἐκ Νέας Καληδονίας! Τέλος ὀνομάζεται Πατέν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐρρίφθη καταβληθεὶς ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— ὦ! ὦ! ἐψιθύρισε κρύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, εἶνε πολὺ! Ὅχι, ὄχι, εἶνε πολὺ!

— Τί θέλετε! οὕτως ἔχει, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ. Μόλις ὁ Πατέν ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν, ἤρχισε πάλιν τὰ ἴδια ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχαίου ἀρχηγοῦ του. Ὁ Δακολάρ τὸν ἐχρησιμοποίησεν ἀμέσως θέσας αὐτὸν πλησίον σας. Δι' αὐτοῦ ὁ Δακολάρ σὰς παρῆχε συνδρομὴν, συμβουλὰς, προστασίαν...

[Ἐπεται συνέχεια].

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Κατὰ τὸν Ἀγγλον Κάρολον Βρίκεττ.

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

Α'

— Καὶ λοιπὸν, ἐπιμένετε ἀποδοκιμάζουσα τὴν πρότασίν μου;

— Παρακαλῶ, φίλτατε κύριε, ἀφετέ με νὰ ἀναπνεύσω. Εἶμαι χήρα, πρὸ ἔτους μόλις, καὶ θέλετε νὰ σκεφθῶ διὰ γάμον. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἴσθε πολὺ σκληρός.

— Θὰ περιμένω.

— Προσέξατε, διότι δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον νὰ προτιμήσω τὸν ἄγαμον βίον.

— ὦ! αὐτό, κυρία, δὲν τὸ φοβοῦμαι.

— Καὶ διατί, κύριε;

— Διότι μία γυνὴ δὲν δύναται νὰ προτιμήσῃ τὸν ἄγαμον βίον, ἢ ὑπὸ τὸν ὅρον μόνον νὰ ἀποκτῇ ἐραστὰς· ἐπειδὴ δὲ γνωρίζω τὸν ἀρκετὰ αὐστηρὸν χαρακτήρα σας, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐπιρρίψω τὴν μομφὴν αὐτήν.

— Σὰς ὁμολογῶ χάριτας διὰ τὴν καλὴν ιδέαν, τὴν ὁποίαν ἔχετε περὶ ἐμοῦ,

ἀπεκρίθη ἡ διαλεγόμενη δι' ὕφους ξηροῦ, συσπῶσα, καθὼς ἡ Ἥρα, τὰς ὠραίας μελανὰς καὶ τοξοειδεῖς ὀφρὺς, ἐπιμένω ἔτι ἀρνούμενη.

— Καὶ ἐγὼ ἐπιμένω ἐλπίζων. Ὑπάρχουν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀξίαι τῆς μεγαλειότητος σταθερότητος καὶ ἀγάπης.

— Εἴσθε λίαν φιλόφρων.

— Ἀπεναντίας, εἶμαι εἰλικρινής.

Στιγμιαία σιγὴ ἐπηκολούθησε, καθ' ἣν ἡ κυρία Δελινιὺ, ἀμελῶς κεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου, παρετήρησε τὸ ἐκκρεμές καὶ ἐπανέλαβε, μετὰ τινος προδήλου ἀνυπομονησίας, τὸ ἐργόχειρον ὅπερ ἐκράτει.

Ἡ κυρία Δελινιὺ ἦτο ὠραία, ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, τριάκοντα καὶ τεσσάρων μόλις ἐτῶν, μὲ τὸ ὕψηλόν της ἀνάστημα, τὸ πρόσωπον ἀπαστράπτων ἐκ λευκότητος καὶ στεφόμενον ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς μελαίνης κόμης, μὲ χεῖρας ἐντελεῖς καὶ πόδας κομψοτάτους καὶ φιλοκόσμους. Δυστυχῶς, οἱ μελανοὶ ὀφθαλμοὶ της, ἡ μικρὰ ρίς της, τὰ λεπτὰ καὶ ὀλίγον ἐπικαμπτόμενα χεῖλη της— τεκμήρια φυσιολογικὰ σπανίως ἀπατῶντα— τῇ ἀπέδιδον δεσποτικὴν τινα ὑπερηφάνειαν καὶ ζωντανὴν θέλησιν, ἐπισκιαζούσαν τὸ σύνολον τῆς ὥς θεᾶς καλλονῆς της.

Ὁ μετ' αὐτῆς συνδιαλεγόμενος τεσσαρακοντούτης ἀνὴρ, φυσιολογικῶς καλῆς καὶ γλυκείας, ἀλλ' ὀλίγον κοινῆς, τὴν παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ ἐνταυτῇ καὶ σεβασμοῦ. Ἰδὼν ὅμως τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Δελινιὺ διευθυνομένους καὶ πάλιν πρὸς τὸ ἐκκρεμές ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, ὅτε παρετήρησεν εἰσερχομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ νεάνίδα, ἣν ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ὑπελάμβανέ τις ὡς τὴν ἐν μικρογραφίᾳ εἰκόνα τῆς κυρίας Δελινιὺ, ἃν καὶ δὲν ἀπῆτει μεγάλῃν δυσκολίαν, παρατηρῶν τις αὐτὴν ἐπὶ πολὺ, νὰ διαγνώσῃ τὴν μεγάλῃν καὶ κατὰ πάντα σχεδὸν ἀνομοιότητα πρὸς τὴν μητέρα της.

Ἦτο ἀναστήματος μετρίου, εὐκάμπτου καὶ μηκύλου. Οἱ βαθύχροες ὀφθαλμοὶ της ἤλεγχον ἀγγελικὴν γλυκύτητα καὶ εὐαισθησίαν· εἶχε τὸ στόμα ἐντελές, ἄβρως ἀνοιγόμενον καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον μειδίημα. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, ὁμοιάζε τῇ κυρίᾳ Δελινιὺ, ὡς τὸ εὐμορφον καὶ μόλις ἡμιανοιγὲν ἄνθος πρὸς τὸ ὠραῖον καὶ ἐντελὲς ἦνευγμένον. Τὸ μὲν εἶνε μᾶλλον ὠραῖον, ἀλλὰ παρατηρεῖται ἡ προσεχὴς ἀποφύλλισίς του, τὸ δὲ δὲν εἶναι ἐντελές ἔτι, ἔχει ὅμως μεγαλειότητα ἀνθρωπότητα καὶ πλείονα ζωὴν· καὶ τοῦτο μὲν ζῇ ἐπὶ πολὺ, ἐκεῖνο δὲ ἀριθμεῖ μίαν μόνον ἡμέραν ζωῆν.

— Καλημέρα, κύριε Βρεμόν, εἶπεν οἰκείως καὶ χαριέντως ἡ νεανίς. Λοιπὸν; ἐπανέλαβε πανούργως μειδιάσασα.

— Λοιπὸν, προσφιλεστάτη μου Φερνάνδη, εὐρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν· ἡ μήτηρ σας ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποποιεῖται.

— Ἡ σκληρά! εἶπεν ἡ Φερνάνδη, περιπτυσσομένη αἰδημόνως τὴν μητέρα της.

— Μοὶ ὑπεσχέθητε, ὠραιότατη μου, ὅτι θὰ ὑποστηρίξετε τὰς ἀξιώσεις μου!

— Καὶ ἐτήρησα τὸν λόγον μου, σὰς βεβαίω, κύριε Βρεμόν. Ὑπεστήριξα μάλιστα τὴν πρότασίν σας δι' ἀκαταμαχῆτου λογικῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἡ εὐγλωττία μου κατηναλώθη ἐπὶ ματαίῳ.

— Κατηναλώθη ἐπὶ ματαίῳ! ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Βρεμόν. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ.

— Λοιπὸν! ἄς ἐπαναληφθῇ, κύριε, εἶπεν ἡ Φερνάνδη μειδιῶσα. Θὰ συμμαχίσω μεθ' ὑμῶν, θὰ ἐπαναφέρω τὸ ζήτημα, θὰ θίξω νέας χορδὰς, καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου διὰ τὸν γάμον τῆς μητρός μου, ἂν μὴ παραδεχθῇ νὰ γίνετε πατριῶς μου. Ἰδοὺ ἡ τελευταία μου ἀπόφασις. Βεβαίως ἡ μήτηρ μου εἶνε ἐλευθέρα νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει, πιστεύω ὅμως νὰ σεβασθῇ τὴν ιδέαν μου. Ἄν ἀρνηθῇ, δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐξαναγκάσω πλείοτερον.

Ἡ θωπευτικὴ στωμυλία, μεθ' ἧς ἡ Φερνάνδη ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἀπέσπασε τὸ μειδίαμα τοῦ κυρίου Βρεμόν. Ἡ κυρία Δελινιὺ ἔμεινεν ἀδυσώπητος καὶ βεβουλισμένη εἰς τὰς σκέψεις της.

— ὦ! πιστεύσατε, φίλη μου, εἶπεν ὁ κύριος Βρεμόν ἐλαφρῶς στένων, ὅτι τὰ πάντα ἐλπίζω ἐκ τῆς εὐγενεὺς σας μεσολαβήσεως. Παραστήσατε εἰς τὴν μητέρα σας ὅτι δὲν θὰ εὔρει ποτὲ ἴσως καρδίαν μᾶλλον ἀφωσιωμένην τῆς ἰδικῆς μου, διότι εἶμαι ἕτοιμος νὰ καταθέσω πρὸ τῶν ποδῶν της τὰς γνώσεις μου, τὴν ζωὴν μου αὐτήν, ὅπως τὴν καταστήσω εὐτυχῇ.

— Τὰ πάντα θὰ τῇ ἐπαναλάβω κατὰ λέξιν, κύριε Βρεμόν· ἀλλ' ἀρὰ γε θὰ πραγματοποιήσετε τὰς ὠραίας αὐτὰς διαθέσεις σας; Εἴσθε βέβαιος;

— Ἄν εἶμαι βέβαιος!

— Μοὶ εἶπον ὅτι αὐτὸ συμβαίνει δυστυχῶς εἰς πάντας τοὺς μετ' ἀφωσιώσεως ἀγαπῶντας. Ὑπόσχονται πολλὰ πρὸ τοῦ γάμου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα...

— Μετὰ ταῦτα ὡς καὶ πρότερον. Μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι ἐπλάσθην διὰ νὰ καταστήσω εὐτυχῇ μίαν γυναῖκα.

— Καὶ τὸ πιστεύω, διότι εἴσθε ἀγαθός.

Ὁ κύριος Βρεμόν ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Φερνάνδης καὶ τὴν ἔθλιψε μετὰ διαχύσεως. Εἶτα, χαριετίσας τὴν κυρίαν Δελινιὺ, πάντοτε περιφρόντιδα καὶ σκεπτικὴν, ἀπῆλθεν.

— Ἀ, τί ἀξιόλογος ἀνθρωπος καὶ πόσον ἐξαίρετος σύζυγος θὰ γείνη, εἶπεν ἡ κυρία Δελινιὺ, ποιούσα συγχρόνως ἀνυπόμονον χειρονομίαν. Παῦσον νὰ ρητορεύῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ μὴ ὀμιλῇς πλέον περὶ τοῦ κυρίου Βρεμόν.

— Λοιπὸν ἀντιπαθεῖτε πρὸς τὸν κύριον Βρεμόν, ἀνέκραξε ποιούσα δειλὸν πλὴν χαρίεντα μορφασμόν.

— Ἀκόμη χειρότερον, μοὶ προξενεῖ ἀηδιάν.

— Ἀλλ' ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἄλλοτε δὲν σοὶ ἐπροξένει ἀηδιάν. Ἐνίοτε μάλιστα ἔλεγες ὅτι ἦτο ὁ καλλίτερος καὶ πνευματωδέστερος φίλος τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου. Προσέθετες μάλιστα ὅτι ἡ